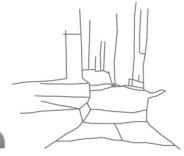
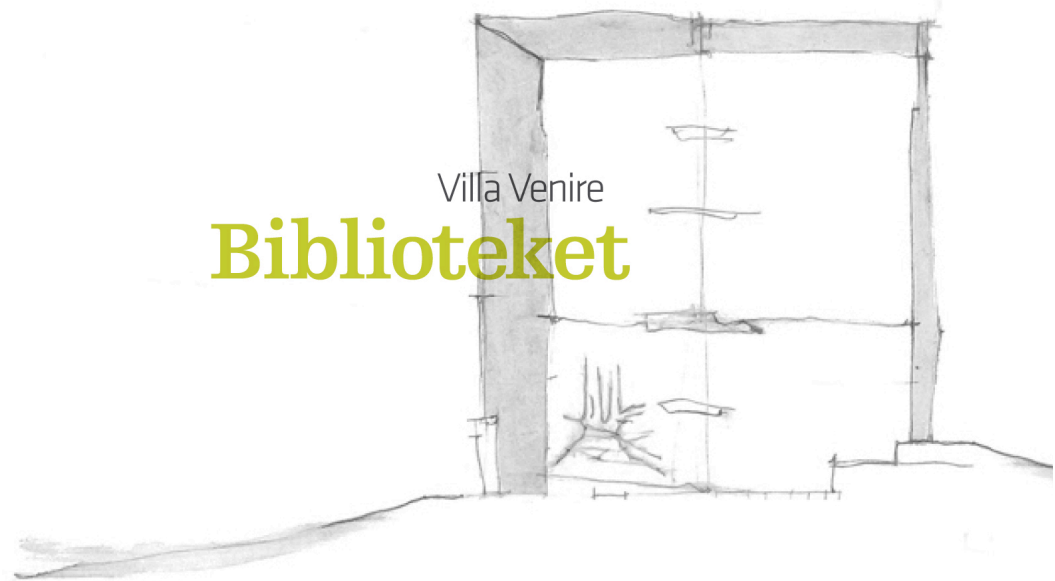

villa
Venire

Stakit, ruin, legeplads

Af Frederikke Larsen, Villa Venire A/S - Marts 2013

Trangen til at opholde sig det harmoniske sted er ligeså dybt fæstnet, som trangene til at besvare et smil med et smil. Længslen efter evigheder af solskinsvarme timer, som i barndommen eller som i drømmen om den barndom vi ikke fik, fornys ved hvert glimt af lys. Abonnementet på den fulde helstøbte væren i verden forlænges løbende ved hver oplevelse af velvære. Og hvad skulle der så være i vejen med det?

Ingenting "i vejen" for den satte kurs mod livet bag stakittet, der kan sættes op på enhver villavej, på enhver arbejdsplads, i enhver vindueskarm, omkring enhver forsamling af mennesker. Den vigtige markering af, at vi hører sammen og at dette areal er vores! Afgrænsning af tilladt og forbudt færdsel - bare for en sikkerheds skyld. Den betryggende indramning, der virker lige stærkt om vi er indenfor og udenfor. Faktisk kunne vi ikke være "vi" uden stakittet.

Ikke meget længere end et øjeblik fra det første usikre møde mellem os, der skal blive sammen en stund, sætter vi de første hjørnestolper ned. Navn, arbejde, uddannelse, civil stand, hvordan kom du hertil? Læringen er sat i gang, nu véd vi mere om hinanden. Den elementære orientering er overstået. Vi kan stå roligt ved siden af hinanden, sikre på at hjørnerne er sat på plads. Vi vil ikke pludseligt falde hinanden om halsen, slå på hinanden, tage tøjet af hinanden. Vi er tilpas uinteresserede til at lade hinanden være i fred.

Opgaven, problemet, konflikten, forelskelsen melder sig snart med en frisk portion usikkerhed. Tydeligvis nødvendigt med håndtering, hvad enten det er krisestyring, koordinering, samarbejde eller kærlighed, der skal sættes i værk. Læringen slår til igen. Vi kender til at sætte overlægger og bundlinie på plads. Lad os begynde med det. Måske er vi ikke enige om det bedste gyldne snit eller den ideelle afgrænsning. Vi ved dog at intet kan lykkes uden en ramme, så vi beslutter os.

I fællesskab sætter vi bræt på bræt fast i rammen. Vi kender reglerne for byggerier af den art. Lodrette brædder på de vandrette lægter, så dækker det bedst. Har vi brug for læ og ly, sættes stakitbrædderne tæt. Har vi brug for indblik og udsyn, med mellemrum. Dog ikke for langt fra hinanden, af hensyn til stabiliteten. Malet hvidt kan enhver se stakittet og vi der står bag kan kendes som den fredelig forsamling, vi gerne vil være. Måske laver vi en låge til dem, der har lyst til at træde ind. Måske sætter vi skilt op ved lågen, der hjælper gæsten på vej med anvisninger og beskrivelser.

Alle, der passerer forbi det hvide stakit, kigger ind efter sikre kendetegn. Vi har lært at friske blomster er levende beviser på omhu og opmærksomhed. Vi kender til symmetri og farver, der trives med hinanden. Vi spotter græsplænenes tætte strå som tegn på regelmæssige regulering af mos og ukrudt. Vi kan genkende en velplejet ejendom, når vi ser den. Vi ser, som i et fatamorgana, billedet af det harmoniske familieliv båret gennem den varme luft. Vi kigger uvilkårligt efter lågen.

Andre hegn ignorerer tilsyneladende tyngdekraft og bæredygtighed, er måske knapt synlige som hegn med deres få skæve brædder. Det er ikke nødvendigt med låger, der er alligevel ingen indgang. Ingen vært og ingen gæster. Hegnets smuldrende hjørner er levn fra dengang, der var en mening med at stille sig indenfor. Resten

afgøres af vind og vejr, slitage og ukrudtets vækst. Det ligner rod og forfald. Kendt af enhver som tegn på forladthed og ensomhed. Kendt af nogen som materialer under forvandling.

Børn vil se anledning til at bygge nyt, en legeplads, mens vi varsomme voksne ved bedre. Vi har lært, ruiner kan være farlige. Rustne søm kan give blodforgiftning, splinter gøre ondt, brædder falde ned. Nogen af os vil alligevel tage fat i stedet for at tage ved lære. Vi vil vende og dreje træstumperne. Lege med at flytte dem rundt, lade dem flyve, lade dem falde, lade dem ligge. På spørgsmål fra forbipasserende om det er byggeri, nedrivning, oprydning eller byggemodning vi er i gang med, vil vi hver dag svare: "Ikke til at sige lige nu, spørg igen i morgen".